

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 569/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť D. B., D., zastúpeného advokátom JUDr. P. N., D., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave sp. zn. Rsp V-137/2011 z 1. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2012 doručená sťažnosť D. B. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. Rsp V-137/2011 z 1. augusta 2012 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“).

2. Sťažovateľ v podanej sťažnosti popísal predmet sporu v jeho právnej veci takto:

«Podstatou uvedeného sporu bolo uplatnenie práv a povinností vyplývajúcich zo Zmluvy o finančnom leasingu číslo 112102 L vrátane jej dodatku č. 1 (ďalej len „leasingová zmluva“) uzavretej dňa 17. 07. 2008 medzi žalobcom ako prenajímateľom a sťažovateľom ako nájomcom, ktorej predmetom bol finančný leasing nákladného vozidla zn. Mercedes-Benz, typ ATEGO 1224/54, rok výroby 2008, číslo motora... (ďalej len „predmet leasingu“). Súčasťou uvedenej leasingovej zmluvy boli okrem vyššie uvedených VPFL aj kalendár leasingových splátok a splátok poistného a protokol o prevzatí predmetu leasingu sťažovateľom zo dňa 17. 07. 2008.

Žalobca si v súvislosti s ukončenou leasingovou zmluvou, ktorá predčasne zanikla k 30. 06. 2009, uplatnil voči sťažovateľovi celkovo sumu 58.462,22 eur, ktorá pozostávala z nákladov za vyhotovenie Znaleckého posudku č. 160/2009 z 21. 07. 2009... vo výške 157,08 eur, z nákladov za zabezpečenie parkovania predmetu leasingu vo výške 381,99 eur, z nákladov za odhlásenie predmetu leasingu z evidencie motorových vozidiel vo výške 232,95 eur a konečne zo zúčtovacej hodnoty v celkovej výške 57.690,20 eur.

Od tejto celkovej sumy vo výške 58.462,22 eur potom žalobca odrátal preplátok poistného vo výške 206,60 eur a predovšetkým sumu 43.875,- eur ako kúpnu cenu bez DPH, za ktorú predal žalobca premet leasingu dodávateľovi - predajcovi (spoločnosti M. B.).»

Rozhodcovský súd v napadnutom rozsudku rozhodol tak, že „Žalovaný (sťažovateľ, pozn.) je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 13.998,63 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % dlžnej istiny ročne od 23. 10. 2009 do zaplattenia... žalobu v časti istiny 381,99 eur súd zamieta“.

3. Postupu a rozsudku rozhodcovského súdu sťažovateľ vytkol to, že „Bolo... povinnosťou rozhodcovského súdu uviesť v rozhodnutí jasné a relevantné dôvody, o ktoré

oprel svoje rozhodnutie, pričom dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať nielen skutkovej, ale i právnej stránky rozhodnutia. ... predmetný rozhodcovský rozsudok... je nedostatočne odôvodnený a súčasne tak vykazuje znaky arbitrárnosti a preto je z ústavného hľadiska neakceptovateľný.“

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo D. B... na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právom na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru boli rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave zo dňa 01. 08. 2012 vedeným pod sp. zn.: Rsp V- 137/2011 porušené.

2. Rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave zo dňa 01. 08. 2012, sp. zn.: Rsp V-137/2011, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Rozhodcovský súd Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave je povinný uhradiť D. B... trovy konania...“

Okrem toho sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodcovského rozsudku rozhodcovského súdu sp. zn. Rsp V-137/2011 z 1. augusta 2012.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

8. Porušenie svojich práv sťažovateľ videl v nedostatočnom odôvodnení a nepreskúmateľnosti rozsudku rozhodcovského súdu, pretože ako tvrdil, „... z uvedeného rozsudku nie je zrejmé, akými úvahami sa súd riadil, čo považoval za dokázané a k akým jednoznačným záverom dospel a preto je vo svojom dôsledku toto rozhodnutie rozporné s ústavnými princípy spravodlivého procesu, čím sa rozhodcovský súd v konečnom dôsledku dopustil porušenia zásady zákazu *denegatio iustitiae*“. Zároveň sťažovateľ dodáva, že „Uvedená skutočnosť vyznieva o to zásadnejšie v situácii, kedy sa o právach a povinnostiach účastníkov konania rozhoduje iba v jednoinštančnom (rozhodcovskom) konaní a preto by toto konanie o to viac malo spĺňať minimálne štandardy zákonného konania, ktoré je zavŕšené aj ústavne súladným rozhodnutím.“.

9. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, resp. rozhodcovských súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným

súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Ústavný súd zastáva názor, že prezentovanú judikatúru a citované právne vety je možné aplikovať aj v prípadoch, ak ústavný súd preskúmava rozhodcovský rozsudok (rozhodcovského súdu, pozn.) z hľadiska dodržania zásad spravodlivého procesu, a to z dôvodu, že rozhodcovské konanie je alternatívou konania pred všeobecnými súdmi. Aj tieto rozhodcovské súdy sú povinné aplikovať právo tak, aby výsledkom nimi uplatnenej právomoci bolo rozhodnutie, ktoré spĺňa parametre zákonnosti a ústavnosti.

12. Rozhodcovský súd v napadnutom rozsudku v podstatnom dôvodil:

«Preskúmaním Zmluvy a jej príloh a dodatkov, výpisov z obchodného a živnostenského registra, splnomocnenia konateľa žalobcu zo 06. 06. 2008, mal RS SOPK za preukázané, že tieto sú podpísané v danom čase oprávnenými zástupcami žalobcu ako aj žalovaným, ako živnostníkom, spĺňajú náležitosti stanovené zákonom, teda sú platné. Podľa prehlásenia účastníkov v čl. V. Zmluvy a bodu 15.10 VPFL sa títo pred podpisom týchto dokumentov riadne oboznámili s ich obsahom a súhlasili s ním.

Pri posudzovaní nárokov uplatnených žalobcom, resp. výhrad žalovaného konajúci senát vychádzal predovšetkým z ustanovení Zmluvy a VPFL vyjadrujúcich vôľu strán pri úprave ich vzájomných záväzkových vzťahov.

Z odovzdávacieho protokolu zo 17. 07. 2008 a pripojenej faktúry Dodávateľa č. 2008202572 zo 17. 07. 2008 a vyjadrení účastníkov mal súd za preukázané, že v zmysle čl. 1 bod 1.4 VPFL špecifikáciu Vozidla, vrátane jeho osobitnej výbavy a dodávateľa si zvolil žalovaný, ktorý aj Vozidlo na základe poverenia žalobcu prevzal priamo od Dodávateľa. (čl. 3 bod 3.1 VPFL). V zmysle týchto ustanovení však žalobca nezodpovedá za vlastnosti predmetu lízingu a za jeho akékoľvek vady.

V rámci zisťovania skutkového stavu mal súd z predložených dôkazov za preukázané a medzi účastníkmi nebolo sporné, že na žiadosť žalovaného sa 2 krát menil splátkový kalendár (obmedzenie splátok v auguste a septembri 2008, resp. marci až máji 2009), dňa 15. 06. 2009 došlo k vráteniu Vozidla a zániku Zmluvy dňa 30. 06. 2009 tak, ako to uviedol žalobca v žalobe, resp. doplnil vo vyjadrení z 22. 03. 2012.

Nepriaznivú ekonomickú situáciu žalovaného, ako dôvod jeho rozhodnutia nepokračovať v lízingovom vzťahu, podľa názoru súdu potvrdzuje aj obsah poslednej žiadosti žalovaného o prehodnotenie splátok doručenej žalobcovi 21. 05. 2009. Žalovaný v nej uvádza, že po zvážení celkového prepadu ekonomického rastu a v situácii, keď prepravy vykonané v mesiacoch marec, apríl a máj 2009 nemá uhradené, nie je možné udržať ďalšiu finančnú ťarchu (splátky lízingu a poistného) napriek jeho enormnému záujmu a úsiliu ponechať si Vozidlo vo firme. Ako riešenie navrhol v postate prerušenie lízingových splátok do konca r. 2009, resp. dočasným vyradením Vozidla z prevádzky aj splátok poistného. Ako krajné riešenie navrhol odstúpenie od Zmluvy.

Pri posudzovaní žalovaným, uvádzaného nedostatku súčinnosti žalobcu ohľadne uplatnenia väd vozidla voči Dodávateľovi, mal súd na základe dokladov predložených žalovaným (čestné prehlásenie p. K., servisné objednávky) potvrdené, že začiatkom septembra 2008 sa na ráme Vozidla prejavila vada, ktorá na základe reklamácie žalovaného u Dodávateľa bola opravená. Zo záznamu pracovníka servisu M. B., spol. s r. o. na servisnej objednávke Dodávateľa č. 96548120085 z 12. 09. 2008 súd zistil, že žalovaný vozidlo pristavil na opravu 25. 09. 2008 o 07:00 hod po oprave Vozidlo prevzal 26. 09. 2008 o 20:30 hod. Na pripojenom grafickom výstupe merania rámu Vozidla z 26. 09. 2008 sa uvádza vytočenie - 2 mm a náklon - 2 mm. Podľa žalovaného dňa 03. 10. 2008 nasledovala oprava chybného ukotvenia valníkovej nadstavby vo firme A., a. s., ale ani tieto opravy predmetnú vadu neodstránili úplne. S poukazom na tieto skutočnosti a vyjadrenie pracovníkov A., a. s. má žalovaný za to, že vozidlo malo túto skrytú vadu už pri odovzdaní dňa 17. 07. 2008. Na tomto základe žalovaný listom z 05. 06. 2009 navrhol Dodávateľovi uzavretie dohody o vrátení Vozidla, resp. listom z 18. 06. 2009 od kúpnej zmluvy odstúpil a následne žiadal vrátiť kúpnu cenu žalobcovi.

Podľa ustanovenia čl. 8 bod 8.11 VPFL s výnimkou práva na odstúpenie od kúpnej zmluvy uzavretej medzi prenajímateľom a dodávateľom predmetu lízingu, postupuje prenajímateľ nájomcovi právo uplatniť nároky zo záruk a väd predmetu lízingu voči dodávateľovi. Nájomca toto právo prijíma a zaväzuje sa ho uplatňovať v zastúpení prenajímateľa na vlastné náklady a vlastné nebezpečenstvo.

V zmysle tohto ustanovenia v prípade neodstrániteľnej alebo opakujúcej sa vady mohol žalovaný, aj bez súčinnosti žalobcu, uplatniť nárok na výmenu Vozidla. Pri nesúhlase

Dodávateľa i prostredníctvom súdu. Zároveň konajúci senát RS SOPK pri posudzovaní tohto konania žalovaného vzal do úvahy aj jeho kritickú finančnú situáciu a konštatoval, že účelom tejto opakovanej „reklamácie väd“ bolo vrátenie vozidla Dodávateľovi oproti vráteniu kúpnej ceny žalobcovi. Teda ukončenie lízingového vzťahu bez ďalších výdavkov, resp. s prípadnou možnosťou vrátenia už zaplatených splátok. Hoci pre postup žalovaného možno mať určité pochopenie, jeho postup bol v rozpore s dojednanými zmluvnými podmienkami a námietka nedostatku súčinnosti žalobcu je nedôvodná.

Z dokladu o doručení i vyjadrenia žalovaného mal súd preukázané, že Oznámenie o ukončení a finančnom vysporiadaní Zmluvy zo 14. 10. 2009 žalovaný prevzal 19. 10. 2009.

Podľa čl. 5 bod 5.4 VPFL je nájomca povinný uhradiť prenajímateľovi všetky náklady spojené s prípadným vymáhaním akejkoľvek platby podľa tejto zmluvy, s ktorou nájomca mešká, vrátane všetkých nákladov spojených s vymáhaním, vyhľadáním a odobratím predmetu lízingu nájomcovi alebo tretej osobe, dopravou predmetu lízingu do miesta sídla prenajímateľa, nákladov na právnu a sprostredkovateľskú pomoc, prípadne ďalších nákladov vzniknutých prenajímateľovi v dôsledku porušenia akejkoľvek zmluvnej povinnosti nájomcom.

V zmysle čl. 13 bod 13.1.1. druhý odsek, veta prvá sa odborným odhadom určí účtovná hodnota Vozidla v čase jeho vrátenia prenajímateľovi, ako najnižšia trhovú cenu, za ktorú bude možné vozidlo v tomto čase predať.

Podľa čl. 13 bod 13.1.2 VPFL, ak dôjde z akéhokoľvek dôvodu k predčasnému zániku zmluvy, je nájomca, ak sa zmluvné strany nedohodnú inak, vždy povinný okamžite uhradiť všetky do tej doby splatné, ale doposiaľ neuhradené konečné lízingové splátky a všetky ďalšie zmluvné záväzky, vrátane voči nájomcovi uplatnených nárokov na zaplatenie zmluvných pokút alebo náhrad škôd, včítane zúčtovacej hodnoty, ako aj ďalších poplatkov, úrokov z omeškania, pokút alebo iných nárokov uplatnených tretími osobami voči prenajímateľovi ako vlastníkovi predmetu a uhradiť prenajímateľovi zúčtovaciu hodnotu podľa čl. 13 bodu 13.2 VPFL.

Podľa čl. 13 bodu 13.2 VPFL zúčtovacia hodnota bude stanovená ako súčet zvyšných konečných lízingových splátok od okamihu predčasného zániku zmluvy do konca dojednanej doby lízingu podľa splátkového kalendára a odkupnej ceny, bude upravená o úroky z týchto

konečných lízingových splátok a odkupnej ceny, ktoré sú prepočítané ako splatné ku dňu zániku zmluvy. V prípade zákonnej povinnosti Prenajímateľa upraviť základ dane z príjmov, má Prenajímateľ právo navýšiť zúčtovaciu hodnotu o takto zvýšenú daňovú povinnosť.

Podľa čl. 13 bodu 13.3 VPFL všetky záväzky nájomcu vzniknuté podľa zmluvy budú znížené o platby prenajímateľom prijatých poistných plnení a o výťažok z predaja predmetu lízingu alebo v prípade vzniku škody na predmete lízingu jeho zvyšných častí, pokiaľ tieto platby obdržal prenajímateľ a ďalej o poistné vrátené poisťiteľom prenajímateľovi v dôsledku zániku poistenia zodpovednosti pred uplynutím poistného obdobia, na ktoré bolo poistné zaplatené a o zvyšnú časť zálohy zaplatenej nájomcom na konečné lízingové splátky a o prípadnú kauciu zaplatenú nájomcom podľa čl. 5 bodu 5.4 VPFL.

Podľa ustanovenia § 28 ods. 1 Rokovacieho poriadku RS SOPK sú účastníci konania povinní dokázať okolnosti, na ktoré sa odvolávajú ako na základ svojich nárokov alebo námietok. Z predložených účtovných dokladov RS SOPK zistil, že dôvodom vzniku jednotlivých nárokov finančného vysporiadania uplatnených v žalobe bolo predčasné ukončenie Zmluvy zavinené nájomcom a tieto zodpovedajú záväzkom žalovaného dojednaným v citovaných ustanoveniach VPFL.

Konajúci senát RS SOPK z dôvodov uvedených aj vo vyjadreniach žalobcu z 03. 02. 2012 a 22. 03. 2012, neakceptoval námietky žalovaného voči výške nárokov uvedených vo finančnom vysporiadaní v písm. b), c) a e). K výške nákladov na znalecký posudok súd poukazuje tiež na ustanovenie § 18 zák. č. 2004 Z. z. v znení neskorších predpisov a § 3 vyhl. MS SR č. 491/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov. K výpočtu zúčtovacej hodnoty v zmysle čl. 13 bod 13.2 VPFL podľa splátkového kalendára platného od 15. 03. 2009, súd odkazuje aj na interný účtovný doklad žalobcu „Prepočet Tilgungsplanu“, z ktorého okrem výšky tejto hodnoty taktiež vyplýva, že ide o sumu bez DPH. K možnostiam zníženia pohľadávok žalobcu podľa čl. 13 bod 13.3 aj o sumu DPH poukazuje na ustanovenie § 49 a nasl. zák. č. 222/2004 Z. z. o DPH v znení platnom v čase zúčtovania.

Na základe námietok žalovaného k výške nákladov za parkovanie (položka v písm. a) finančného vysporiadania) RS SOPK konštatoval, že žalobca síce preukázal dĺžku parkovania Vozidla i úhradu súhrnných faktúr dodávateľa služby za II. a III. štvrťrok, nepreukázal však dohodu, podľa ktorej bola výška tzv. parkovného 3,- € denne. Z tohto dôvodu súd žalobu v časti 381,99 € žalovanej istiny zamietol.

Na základe návrhu žalobcu RS SOPK priznal aj nárok na úrok z omeškania s úhradou finančného vyrovnanía zo dňa 14. 10. 2009 zníženého o sumu 381,99 €, uplatnený v súlade s ustanovením § 340 ods. 1, § 365 veta prvá a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, vo výške 8 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, ktorá ku dňu 23. 10. 2009 bola % omeškanej istiny ročne (§ 3 bod 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., v znení neskorších predpisov).

O náhrade trov právneho zastúpenia RS SOPK, na základe ich vyčíslenia právnym zástupcom žalobcu predloženého na pojednávaní, rozhodol podľa druhej vety § 12 Pravidiel o trovách rozhodcovského konania RS SOPK, s prihliadnutím na úspech vo veci (§ 142 ods. 3 OSP v spojení s § 39 Rokovacieho poriadku RS SOPK) a podľa ustanovení vyhl. č. 655/2004 Z. z. odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom v čase vykonania úkonov nasledovne: za 5 úkonov právnej služby (prevzatie veci a príprava zastúpenia dňa 28. 01. 2010, podanie žaloby 11. 10. 2011, písomné vyjadrenia z 03. 02. 2012 a 22. 03. 2012, a účasť na ústnom konaní dňa 01. 08. 2012) podľa § 10 a § 14 cit vyhl. priznal odmenu po 303,74 € + 20 % DPH v sume 60,75 € a taktiež paušálnu náhradu výdavkov (§ 16 ods. 3 cit. vyhl.) za úkon v r. 2010 vo výške 7,21 € + 20 % DPH v sume 1,44 €, za úkon v r. 2011 vo výške 7,41 € + 20 % DPH v sume 1,48 € a za úkony v r. 2012 vo výške 7,63 € + 20 % DPH v sume 1,53 €. Celkovo teda RS SOPK priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo v sume 1.867,47 € vrátane DPH.

O povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi poplatok za rozhodcovské konanie pozostávajúce z poplatku za konanie pred rozhodcami vo výške 1.071,13 € a paušálu na správne náklady vo výške 877,98 € a DPH vo výške 389,82 €, spolu s DPH 2.338,93 €, súd rozhodol podľa ustanovení § 8 ods. 1) a § 10 ods. 1) Pravidiel o trovách rozhodcovského konania RS SOPK, ktoré sú prílohou Rokovacieho poriadku RS SOPK.»

13. Ústavný súd považuje za významné podotknúť, že dokazovanie v rámci rozhodcovského konania sa spravuje výlučne zásadou kontradiktórnosti konania, ktorá znamená, že rozhodcovský súd vykonáva len dôkazy navrhnuté účastníkmi konania [§ 27 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“)]. Dôkazom pritom môže byť všetko to, čo

môže objasniť daný spor. Hodnotenie dôkazov je však záležitosťou rozhodcovského súdu, ktorý je povinný ich hodnotiť nestranne, nezaujato a podľa svojho vnútorného presvedčenia, čo je prejavom zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 27 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní).

14. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že z obsahu odôvodnenia rozhodcovského rozsudku zreteľne vyplýva, že v priebehu rozhodcovského konania sa uskutočnilo ústne pojednávanie, na ktorom mali účastníci konania možnosť predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom rozhodcovský súd v odôvodnení rozsudku popísal priebeh tohto pojednávania, obsah písomných vyjadrení účastníkov konania vrátane medzi nimi dojednaných podmienok lízingovej zmluvy, priebehu tohto vzťahu, vzájomné správanie účastníkov tohto vzťahu, predovšetkým pri plnení si vzájomných povinností a pod. ...

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku rozhodcovského súdu ústavný súd konštatuje, že rozhodcovský súd vo svojich záveroch, aj keď je potrebné podotknúť, že v zjednodušenej podobe, ozrejml sťažovateľovi, prečo a ako rozhodol o nárokoch žalobcu, z akého dôvodu nevyhovел jeho ďalším uplatneným nárokom, pričom svoje zistenia konfrontoval aj s príslušnými ustanoveniami/dojednaniami lízingovej zmluvy a právnymi vyjadreniami účastníkov sporového konania, ktorých výklad a úvahy k nim vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

16. Ak teda rozhodcovský súd podrobne predstavil priebeh dokazovania, svoje úvahy a v nadväznosti naň aj svoje prijaté závery nemožno prisvedčiť tvrdeniam sťažovateľa o nezákonnosti a neodôvodnenosti namietaného rozhodcovského rozsudku. Podľa názoru ústavného súdu rozhodcovský súd celkom zreteľne, aj keď simplexnejšie, predstavil svoje zistenia, ktoré vzhľadom na priebeh dokazovania celkom jasne predstavujú jeho myšlienkové pochody. Takéto nedostatky rozhodcovského rozsudku, a to predovšetkým s poukazom na to, že ako výsledok rozhodovacej činnosti vo vzťahu k predmetu sporu dáva zmysel, význam a pôsobí presvedčivo, nemôžu signalizovať porušenie zásad spravodlivého

procesu, a tým ani porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (a pri splnení zákonných predpokladov aj vo vzťahu k rozhodovacej činnosti rozhodcovských súdov), na odôvodnenosť napadnutého rozhodcovského rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania alebo rozhodcovského konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu

18. Sťažovateľ v súvislosti s napadnutým rozsudkom rozhodcovského súdu namietal tiež porušenie základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

19. Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 1 dodatkového protokolu len z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov rozsudku rozhodcovského súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy a dodatkového protokolu, ktoré mali byť podľa neho taktiež porušené. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom rozhodcovského súdu a možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľových práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

20. Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu zjavne neopodstatnená.

III.

21. Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa z nej vyplývajúcimi, ako aj jeho žiadosťou o odloženie vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku rozhodcovského súdu sp. zn. Rsp V-137/2011 z 1. augusta 2012.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012